

**ЧОРНОМОРСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ПЕТРА МОГИЛИ
ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
Кафедра публічного управління та адміністрування**

ТКАЧЕНКО ОЛЕНА В'ЯЧЕСЛАВІВНА

**ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ФОРМУВАННЯ
ІМІДЖУ ДЕРЖАВИ В КОНТЕКСТІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**

Спеціальність: 074 Публічне управління та адміністрування

АВТОРЕФЕРАТ

магістерської роботи на здобуття наукового ступеня
магістра публічного управління

Миколаїв – 2019

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність теми. Після подій Революції Гідності, окупації Автономної Республіки Крим та частини Донецької та Луганської областей Україна остаточно визначила європейський вектор інтеграції як стратегію розвитку держави, зокрема і державного управління. Підтримка дій України на міжнародній арені лідерами та урядами високорозвинених країн стали одним із основних факторів економічного зростання, можливості проведення реформ і відстоювання державних інтересів в сучасних умовах.

Між тим початок ХХІ століття характеризується тенденціями глобалізації суспільного життя, починаючи від індивідуального спілкування та закінчуючи світовою економікою та державним управлінням. Процеси глобалізації мають значний вплив на швидкість та якість економічного зростання країн, розвиток їх відносин на міжнародній арені, культурний та науково-технічний прогрес.

На сучасному етапі Україні необхідна підтримка не тільки країн – світових лідерів на державному рівні, а й їх приватних компаній і громадськості. Саме підтримка світових приватних компаній, бізнесу та громадськості високорозвинених країн зможе надати можливість Україні отримати позитивні результати від процесів глобалізації – залучення інвестицій, створення спільних державних та приватних проєктів в економіці, науці.

Це і зумовлює актуальність проблеми розвитку публічної дипломатії як інструменту просування національних інтересів держави та забезпечення її національної безпеки шляхом інформування зовнішньої аудиторії про власну політику та впливу на тих, хто формує думку про країну.

Аналіз досліджень та публікацій. Теоретичні засади питання публічної дипломатії як інструменту формування іміджу держави, які стали основою магістерської роботи, розроблені у працях як вітчизняних, так і зарубіжних вчених. Серед вітчизняних науковців слід виокремити значний внесок О.

Розумної, Д. Кулеби, Т. Пересунька, що досліджували безпосередній вплив міжнародної інформаційної політики на зовнішньополітичні комунікації держави. Роботи Є. Макаренка, О. Кучмія, К. Балабанова, В. Ціватого, що розглядали публічну дипломатію у контексті публічного управління.

Серед зарубіжних авторів, які займаються теоретичними й прикладними аспектами публічної дипломатії варто визначити Дж. Ная, Х. Тача, Є. Хейвуда, Г. Сонді та інших.

Мета і завдання дослідження. Метою магістерської роботи є детальний аналіз публічної дипломатії як інструменту формування іміджу держави в контексті державного управління та розробка напрямків удосконалення публічної дипломатії України на основі кращих закордонних практик.

Для досягнення визначеної мети дослідження визначено такі **завдання**:

– охарактеризувати та узагальнити стан розробленості проблематики у науковій літературі вітчизняними та зарубіжними ученими;

– проаналізувати нормативно-правову базу публічної дипломатії України;

дослідити міжнародний імідж України в контексті російсько-українського конфлікту;

– визначити шляхи розвитку публічної дипломатії України враховуючі досвід країн ЄС та США;

– розробити практичні рекомендації щодо удосконалення публічної дипломатії України на основі кращих закордонних практик.

Об'єкт дослідження – явище дипломатії в системі міжнародно-політичних взаємодій.

Предметом дослідження є публічна дипломатія як інструмент формування іміджу держави в контексті державного управління.

Методи дослідження. Теоретико-методологічною основою дослідження є система загальнонаукових та спеціальних наукових методів, здатних забезпечити реалізацію визначених завдань. У процесі дослідження

було використано: системний підхід (з метою комплексного аналізу концептуальних основ формування іміджу країни в системі публічного управління); структурно-функціональний (для з'ясування нормативно-правової бази публічної дипломатії України); порівняльний (для визначення спільних та відмінних рис у публічній дипломатії зарубіжних країн та України).

До спеціальних методів, що використовувалися у процесі дослідження, належать: статистичний (для аналізу державного регулювання забезпечення позитивного іміджу України у світі), прогнозування (для обґрунтування напрямків удосконалення публічної дипломатії України на основі кращих закордонних практик).

Наукова новизна одержаних результатів полягає в комплексному та всебічному дослідженні публічної дипломатії як інструменту формування іміджу держави в контексті державного управління.

У магістерській роботі:

уперше систематизовано нормативно-правову базу публічної дипломатії України;

здійснено цілісне вивчення іміджу України в контексті російсько-українського конфлікту;

розроблено напрямки удосконалення публічної дипломатії України на основі кращих закордонних практик.

Апробації. Результати магістерської роботи подані до друку у збірнику Міжнародної науково-практичної конференції «Ольвійський форум-2019» (Миколаїв, 2019 р.).

Практичне значення. Розроблені в дослідженні теоретичні положення доведені до рівня конкретних пропозицій можуть бути реалізовані у вітчизняній практиці публічної дипломатії в контексті державного управління.

Структура та обсяг магістерської роботи. Магістерська робота складається зі вступу, трьох розділів, які містять вісім підрозділів, висновків,

списку використаної літератури, який налічує 103 найменування. Загальний обсяг роботи складає 90 сторінок, із них 80 сторінок основного тексту.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ МАГІСТЕРСЬКОЇ РОБОТИ

У вступі обґрунтовано актуальність теми, сформульовано мету та основні завдання, об'єкт і предмет, методи дослідження, висвітлено наукову новизну і практичне значення виконаної роботи. Наведено результати апробації основних положень та особистий внесок автора дослідження.

У першому розділі *«Теоретичні основи публічної дипломатії в державному управлінні»* охарактеризовано проблематику та джерельну базу дослідження публічної дипломатії як інструменту формування іміджу держави в контексті державного управління.

Підрозділ 1.1. «Публічна дипломатія як категорія науки публічного управління» присвячений аналізу стану наукової розробки проблеми у вітчизняній та зарубіжній літературі.

Встановлено, що позитивний імідж на сьогоднішній день являється одним із найважливіших компонентів публічної політики кожної держави. Для реалізації національних інтересів та успішного просування будь-якої держави в світі позитивний імідж і відповідно позитивний образ є вкрай необхідними. Особливо важливим в даному випадку є комунікативна політика, одним із ключових напрямів якої є формування сприятливого образу держави, її громадян, зовнішньої та внутрішньої політики, культурних цінностей та способу життя громадян. Саме для реалізації цих завдань спеціалісти зв'язків з громадськістю використовують інформаційно-комунікаційні технології, зокрема публічну дипломатію.

Зроблено висновок, що публічна дипломатія передбачає інформування громадськості про політику держави і популяризацію національних культурних цінностей, використовуючи як канали традиційної дипломатії, так і PR-технології впливу на громадську думку. Її основними складовими є роз'яснення політики країни, встановлення контактів з лідерами думки

зарубіжних країн, культурні та освітні програми тощо. До реалізації публічної дипломатії залучаються неурядові організації та лідери думки. Її основною метою є створення позитивного іміджу країни на міжнародній арені та формування сприятливого інформаційного середовища для реалізації національних інтересів та цілей.

У підрозділі 1.2. «Концептуальні основи формування іміджу країни в системі публічного управління» висвітлено основні поняття та сутність публічної дипломатії та іміджу.

З'ясовано, що імідж держави поступово перетворюється на показник її економічного, культурного та правового розвитку. Сучасні умови глобалізації та інформатизації прискорюють це процес. На сьогоднішній день існуючі технології формування міжнародного іміджу використовуються не тільки міжнародними організаціями, комерційними структурами, а й органами державної влади багатьох країн.

Поняття «іміджу» порівняно нове в наукових дисциплінах, проте активно використовується і вже має міждисциплінарний характер, відповідно, досліджується у різних галузях науки. Єдиного визначення, яке б ураховувало всі його аспекти, немає.

Зроблено висновок, що зважаючи на відносно недавній початок наукових досліджень питань формування та розвитку міжнародного іміджу країни у світі, однозначного визначення поняття міжнародного іміджу країни немає. В даній тематиці вчені розглядають декілька дотичних понять, які так чи інакше стосуються іміджу держави, серед них брендинг держав, національний брендинг, маркетинг територій, територіальний маркетинг, брендинг міст, регіонів та ін. У магістерській роботі міжнародний імідж країни визначено як сукупний образ, або уявлення про добробут та рівень життя громадян цієї країни, ставлення країни в особі інституту державної влади до своїх громадян та до інших країн світу, який формується в очах зовнішніх цільових категорій.

Отже, існує необхідність більш детального дослідження теоретичних і практичних аспектів формування міжнародного іміджу країни задля імплементації позитивного досвіду в діяльності органів державного управління.

У другому розділі «Публічна дипломатія в Україні: сучасний стан та перспективи розвитку» проаналізовано нормативно-правову базу дослідження, досліджено імідж України в контексті російсько-українського конфлікту, а також здійснено аналіз дипломатичної служби як складової частини публічної служби в Україні.

У підрозділі 2.1. «Нормативно-правова база публічної дипломатії України» здійснено аналіз законодавчого регулювання публічної дипломатії України. Виявлено, що на сьогодні публічна дипломатія є інструментом зовнішньої політики держав, який дозволяє «м'якими методами» поширити відомості про державу, сприяти формуванню її позитивного образу на міжнародній арені.

Зроблено висновок, що нормативно-правова база регулює реалізацію окремих методів публічної дипломатії України. Однак нормативно-правова база української публічної дипломатії сформульована в неповному обсязі, так як не прописана стратегія розвитку та впровадження публічної дипломатії в закордонне суспільство. Відсутні правила моніторингу та підбору ефективного методу впровадження української публічної дипломатії відповідно до інтересів цільової аудиторії. Так само не розроблено план дій роботи публічної дипломатії із країнами першого пріоритету співробітництва. Все це вказує на те, що уряд поки що не приділяє достатньої уваги публічній дипломатії як інструменту зовнішньої політики України.

У підрозділі 2.2. «Імідж України в контексті російсько-українського конфлікту» вказано, що створення позитивного образу є важливою складовою зовнішньої політики і національної безпеки. Відсутність визначеного іміджу або ж існуючий негативний імідж становить серйозну загрозу для держави, що намагається бути конкурентоспроможною на

міжнародній арені.

У висновках вказано, що криза між Україною та Російською Федерацією викликала значний резонанс у світі, що поставило під загрозу репутацію РФ, як держави-жертви агресора. Україна виявила здатність до збройного протистояння агресору, виявляючи патріотизм, відданість ідеям державної незалежності. Саме ці фактори виявилися ключовими при формуванні позитивного іміджу України та подальших реформ та зовнішньої підтримки.

У підрозділі 2.3. *«Дипломатична служба як складова частина публічної служби в Україні»* зазначено, що дипломатична служба є невід'ємною частиною публічної служби України, проте має унікальну галузеву специфіку.

Проаналізувавши всі аспекти дипломатичної служби як складової частини публічної служби, зроблено висновок, що існує необхідність зміни регулювання питань відповідальності дипломатичних службовців, їх особливих повноважень, а також питань соціально-правового захисту.

У третьому розділі *«Державне регулювання забезпечення позитивного іміджу у світі: зарубіжний досвід та напрямки удосконалення»* проаналізовано досвід публічної дипломатії країн ЄС та США, досліджено інструменти забезпечення позитивного іміджу України у світі, а також розроблено напрямки удосконалення публічної дипломатії України на основі кращих закордонних практик.

У підрозділі 3.1. *«Публічна дипломатія країн ЄС та США: досвід для України»* вказано, що процеси глобалізації, інтеграції, що активно розвиваються в останнє десятиліття зумовлюють небачений розвиток регіональних міжурядових організацій, які інтегрують все більше країн, об'єднуючи цілі континенти та перебирають все більше наднаціональних повноважень. З подальшим розвитком інформаційно-комунікаційних технологій, розвитком соціальних мереж, переобранням все більшої кількості повноважень держав, міжнародні організації починають обійматися

питаннями сприйняття себе в інших регіонах, країнах, формування іміджу своїх політичних лідерів серед населення інших країн та своїх інтеграційних об'єднань.

Здійснивши детальний аналіз зарубіжного досвіду зроблено висновок, що належне забезпечення публічної дипломатії України, реформування Міністерства закордонних справ України неможливі за сучасних умов, так як норми у Конституції України, якій притаманний дуалізм влади, не відповідає зразкам європейського державного устрою і практики.

У підрозділі 3.2. «Інструменти забезпечення позитивного іміджу України у світі» доведено, що глобалізація породжує значні виклики у сфері зовнішньої політики, що змушує світових акторів знаходити нові форми та методи взаємодії з іншими учасниками міжнародних відносин. Саме на це спрямована публічна дипломатія, метою якої є просування національних інтересів держави та забезпечення її національної безпеки шляхом вивчення урядами країн іноземної громадської думки, інформування зовнішньої аудиторії про власну політику та впливу на тих, хто дану думку формує.

У висновку зазначено, що аналіз внутрішніх і зовнішніх обставин свідчить про те, що попереду в Україні – тривалий перехідний період, протягом якого її імідж може змінитися в кращий або гірший бік. Україна не може залишатися в позаблоковому стані, а події, які відбуваються в середині країни не можуть не обминути уваги світової спільноти. І якщо ми є патріотами, то незалежно від того, який у нас політичний устрій, хто у нас при владі, ми повинні турбуватись про те, щоб у світі про українців думали добре. Тоді, можливо, у нас влада буде змінюватися на краще, а не навпаки.

У підрозділі 3.3. «Напрямки удосконалення публічної дипломатії України на основі кращих закордонних практик» визначено, що на тлі докорінних змін, які відбулися у світовій практиці публічної дипломатії, наша, українська, не демонструє кардинальних реформ, залишається далекою від європейських критеріїв, продовжуючи функціонувати за зразком того зовнішньополітичного органу, що був створений у часи радянської України.

У висновках вказано напрямки удосконалення публічної дипломатії України, які полягають в тому, Україні необхідно використовувати засоби публічної дипломатії тлі активної антиукраїнської пропаганди, налагодити роботу дипломатичних представництв, які на сьогоднішній день тільки створюють видимість роботи і демонструють формальний підхід, імплементувати європейські моделі функціонування міжвідомчих стратегічних комунікацій, обов'язково залучати громадські організації.

ВИСНОВКИ

У магістерській роботі наведено нове вирішення актуального наукового завдання з обґрунтування теоретичних положень та розроблення напрямків удосконалення публічної дипломатії як інструменту формування іміджу держави в контексті державного управління. Результати дослідження дають підстави сформулювати наступні висновки та рекомендації:

1. Концептуальні основи поняття публічної дипломатії мають глибокі історичні корені та часом дискусійні відображення у наукових працях багатьох іноземних (Дж. Ная, Х. Тача, Є. Хейвуда, Г. Сонді та інших) і вітчизняних дослідників (О. Розумної, Д. Кулеби, Т. Пересунька, Є. Макаренка, О. Кучмія, К. Балабанова, В. Ціватого). Уперше термін «публічна дипломатія» використав у 1965 році професійний дипломат Едмунд Галліон у зв'язку із заснуванням Центру публічної дипломатії ім. Едварда Р. Мерроу (Edward R. Merrow) при Університеті Тафтса (Бостон, США).

Українські науковці визначають публічну дипломатію як:

- процес комунікації уряду з іноземною аудиторією, маючи на меті донести розуміння останньою своїх ідей та ідеалів, національної культури та політики (С. Гуцал);
- міжнародну діяльність, спрямовану на публічне представництво інтересів держав або легітимних інституцій (урядових установ, недержавних

громад, організацій та окремих 36 індивідів) у міжнародних відносинах (Є. Макаренко, О. Кучмій).

Визначаємо публічну дипломатію, як інформування громадськості про політику держави і популяризацію національних культурних цінностей, використовуючи як канали традиційної дипломатії, так і PR-технології впливу на громадську думку. Її метою є створення позитивного іміджу країни на міжнародній арені та формування сприятливого інформаційного середовища для реалізації національних інтересів та цілей. Основними складовими є роз'яснення політики країни, встановлення контактів з лідерами думки зарубіжних країн, культурні та освітні програми тощо.

2. Публічна дипломатія – це багатовекторний прояв зовнішньополітичної активності, який не обмежується передачею лише конкретної «сухої» інформації, а й супроводжується демонстрацією колоритних національно-культурних заходів. Публічна дипломатія України доповнює офіційну дипломатію, сприяє реалізації зовнішньополітичних завдань держави, дозволяє покращити сприйняття держави міжнародним співтовариством, тому здійснення публічної дипломатії повинно чітко відбуватися в межах українського законодавства.

Законодавча база публічної дипломатії в Україні регулює реалізацію окремих методів публічної дипломатії, але уряд поки що не приділяє достатньої уваги публічній дипломатії як інструменту зовнішньої політики України:

- не прописана стратегія розвитку та впровадження публічної дипломатії в закордонне суспільство.
- відсутні правила моніторингу та підбору ефективного методу впровадження української публічної дипломатії відповідно до інтересів цільової аудиторії.
- не розроблено план дій роботи публічної дипломатії із країнами першого пріоритету співробітництва.

3. Пришвидшений розвиток глобального інформаційного

середовища відкрив для провідних країн світу значущість позитивного іміджування держави у світі, створення такого образу у глобальному інформаційному просторі, який є важливою та необхідною складовою зовнішньої політики і національної безпеки, інформаційним капіталом, без якого неможливо оволодіти усіма іншими «капіталами», але насамперед – капіталом людським, інтелектуальним. Водночас негативний імідж або відсутність визначеного іміджу взагалі становить серйозну загрозу для держави, що намагається скласти конкуренцію на міжнародному рівні. Тобто імідж будь-якої країни залежить насамперед від ступеня відповідності суспільно-політичної, економічної, соціальної, демографічної і культурно-духовної ситуації в державі інтересам й очікуванням власної і міжнародної громадськості.

Відповідно до ознак іміджу України за останні роки відносили такі чинники: домінування в органах державної влади олігархату, сформованого на розподілі державної власності індустріальної пори, переважно сировинної економіки (видобувної, металургії); рейдерство; корупція; нехтування конституційними принципами поділу влади; нехтування правами громадян; невиконання органами влади законодавства щодо соціального захисту населення, згортання конституційних прав найманих працівників роботодавцями; значне збільшення економічного розриву між багатими і бідними.

Сьогодні основні елементи іміджу України переважно пов'язані із громадською непокорою учасників Євромайдану та російсько-українським конфліктом, що викликав значний резонанс у світі, поставив під загрозу репутацію РФ, як держави-агресора. Україна виявила здатність до збройного протистояння агресору, виявляючи патріотизм, відданість ідеям державної незалежності. Саме ці фактори виявилися ключовими при формування позитивного іміджу України, подальших реформ та зовнішньої підтримки.

4. Діяльність Європейського Союзу у сфері публічної дипломатії зводиться до боротьби з деякими основними стереотипами, у яких ЄС

виступає «штучною конструкцією» або організацією, що керується тільки своїми найбільш потужними державами-членами. З моменту свого створення ЄС намагався продемонструвати себе у якості «проекту, який слугує на благо миру», що й врятувало Європу від небезпеки майбутніх війн та нестабільності.

Публічна дипломатія ЄС прагне зобразити Союз як унікальну модель для наслідування іншими державами та регіональними організаціями. Тим не менш, така позиція є трохи агресивною, застарілою і такою, що не орієнтована на майбутні покоління, які не знають усіх історичних та політичних засад процесу інтеграції у ЄС. На даний час ЄС позиціонує себе як:

- територія, на якій вже 50 років панують мир і спокій, стабільність і процвітання;
- охоронець засад демократії, прав людини, верховенства закону і сумлінного управління;
- вірний прихильник співробітництва та партнерства та захисник культурної різноманітності своїх націй.

Аналіз публічної політики країн ЄС та США показує, що створення публічної дипломатії України на основі зарубіжного досвіду, а також оптимізація системи дипломатичної служби, і передусім МЗС України можливі тільки за умови політичної волі президента України, Верховної Ради та уряду.

5. Зміни, які відбулися у світовій практиці публічної дипломатії, зовсім не відповідають сучасному стану української публічної дипломатії, яка, не дивлячись на позитивні зрушення, залишається далекою від європейських норм, продовжує функціонувати за зразком того зовнішньополітичного органу, що був створений у часи радянської України. Публічна дипломатія, розмаїття її форм та напрямів є важливим інструментом поглиблення та вдосконалення зовнішньополітичної діяльності держав на міжнародній арені. Розвиток публічної дипломатії в незалежній

Україні не отримав належної організаційної та державної підтримки і не набув достатньої реалізації у політичній площині. Водночас, можемо констатувати просування цього виду дипломатії у культурній царині через втілення у життя різноманітних проектів, фондів, міжнародних обмінів, фестивалів тощо.

Детальний аналіз становлення публічної дипломатії в Україні дозволяє вказати наступні напрямки щодо її вдосконалення:

- активніше використовувати засоби публічної дипломатії для обстоювання національних інтересів на міжнародній арені;
- розробити комплексну стратегію публічної та культурної дипломатії, яка використовуватиме інструменти «м'якої сили» для протидії засиллю російської неправдивої інформації;
- оптимізувати роботу дипломатичних представництв України, які наразі демонструють формальний підхід до публічної дипломатії, пов'язуючи її лише з обмінами делегаціями чиновників дипломатичних служб, профільних міністерств, що лише створює видимість роботи та ставить під сумнів змістовну частину та доцільність публічної дипломатії як такої;
- впроваджувати в практику роботи МЗС європейську модель функціонування міжвідомчих стратегічних комунікацій, що реалізуються в разі необхідності за стратегічними державними напрямами (європейська та євроатлантична інтеграція) та покликані допомогти виробляти й оприлюднювати загальнодержавну позицію з поточних і надзвичайних питань;
- залучати громадськість до реалізації зовнішньої політики. Для цього замість неефективних громадських рад при МЗС доцільно запровадити (через зміни до законодавства) консультації/круглі столи, насамперед при виробленні державних політик, із зацікавленими сторонами: представниками бізнесу, профспілок, громадських організацій, громадян тощо;
- залучити МЗС до роботи Об'єднаного комітету з питань розвідувальної діяльності при президентові України, в якому міністерство

має посісти своє особливе місце (координація діяльності дипломатичних (відкритих) та розвідувальних (закритих) органів).

ПУБЛІКАЦІЇ:

Результати магістерської роботи подані до друку у збірнику Міжнародної науково-практичної конференції «Ольвійський форум-2019» (Миколаїв, 2019 р.).

АНОТАЦІЯ

Ткаченко О.В. Публічна дипломатія як інструмент формування іміджу держави в контексті державного управління – На правах рукопису.

Магістерська робота на здобуття освітнього ступеню «магістр». Чорноморський національний університет імені Петра Могили. – Миколаїв, 2019.

Підтримка дій України на міжнародній арені лідерами та урядами високорозвинених країн стали одним із основних факторів економічного зростання, можливості проведення реформ і відстоювання державних інтересів в сучасних умовах. Це і зумовлює актуальність проблеми розвитку публічної дипломатії метою якої є просування національних інтересів держави та забезпечення її національної безпеки шляхом вивчення урядами країн іноземної громадської думки, інформування зовнішньої аудиторії про власну політику та впливу на тих, хто дану думку формує

Об'єкт дослідження – публічна дипломатія України. Предметом дослідження є публічна дипломатія як інструмент формування іміджу держави в контексті державного управління.

У процесі дослідження було з'ясовано, що розвиток публічної дипломатії в незалежній Україні не отримав належної організаційної та державної підтримки і не набув достатньої реалізації у політичній сфері. Водночас, вказано, про активне просування цього виду дипломатії у

культурній площині через втілення у життя різноманітних проектів, фондів, міжнародних обмінів, фестивалів тощо.

Ключові слова: публічна дипломатія, державне управління, імідж, брендинг, національні інтереси.

SUMMARY

Tkachenko O.V. Public diplomacy as an instrument for the formation of the state's image in the public administration - Manuscript.

Graduate work for obtaining an educational degree «Master». Petro Mohyla Black Sea National University. – Mykolaiv, 2019.

The support of Ukraine's actions on the international arena by leaders and high-level governments has become one of the main factors of economic growth, the possibility of reform and the defense of state interests in modern conditions. This determines the urgency of the problem of the development of public diplomacy with the aim of promoting the national interests of the state and ensuring its national security by studying governments of foreign public opinion, informing the external audience about its own policy and influence on those who form the opinion.

The object of research is the public diplomacy of Ukraine. The subject of the study is public diplomacy as an instrument for shaping the image of the state in the context of public administration.

The processes of globalization have a significant impact on the speed and quality of economic growth of countries, the development of their relations in the international arena, cultural and scientific and technological progress. At the current stage of Ukraine's development, support is needed not only for countries - world leaders at the state level, but also for their private companies and the public. It is the support of global private companies, business and the public of highly developed countries that will enable Ukraine to get positive results from the processes of globalization - attracting investments, creating joint public and private projects in the economy and science.

The study found that the development of public diplomacy in an independent Ukraine did not receive adequate organizational and state support and did not achieve sufficient implementation in the political sphere. At the same time, it is indicated that the active promotion of this type of diplomacy in the cultural sphere through the implementation of various projects, funds, international exchanges, festivals, etc.

Key words: public diplomacy, public administration, image, branding, national interests.